

nelle Sager er det jo et stort Savn, at Bevismidlerne ikke foreligge navnlig Overretten umiddelbart. Det er klart nok, at der trænges ogsaa til Reform, saa jeg kan ganske dele de Ønsker, der i saa Henseende næres, aabenbart saabel af den høitæredede Justitsminister som fra de forskjellige Sider her i Thinget, men jeg tror, det vilde være meget uheldigt at sætte dette Lovforslag i umiddelbar Forbindelse med den Udbygning, som er til snart at gennemføre Retsreformen. Thi det er jo klart, at den vil i ethvert Tilfælde kræve et meget omfattende Arbejde fra begge Things Sider og vil ikke kunne ventes gennemført saa særdeles hurtig. Jeg synes derfor ikke, der er Grund til at forsmå den Reform, som her tilbydes. Og navnlig vil jeg meget fraraade, at man sætter den i Forbindelse med et saa underordnet Led af Retspleien som det, der blev antydet af den ærede sidste Taler. Det kunde jo meget let gøre yderligere Forhandlinger umulige, naar man vilde indblande den Art Spørgsmaal deri. Det forekommer mig ønskeligt, at man tager Sagen, som den foreligger, i al Simplicitet. Det er muligt, at der paa enkelte Punkter kan ønskes enkelte Forandringer, men i det Væsentlige er vistnok under de nuværende Forhold det Rigtige truffet.

Müller: Jeg skal tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. Den første angaar § 3, hvor der staar: „i Stedet for Stevningens Forkyndelse til Thinget, hvor denne efter de gjældende Regler benyttes, saasom efter D. L. 1—4—10 og 12, træder Stevningens Indrykkelse en Gang i Berlingske Tidende og udenfor Sjælland tillige i Stiftsavisen.“ Det passer ikke paa Færøerne, fordi der ikke findes nogen Stiftsavis deroppe, men kun et lokalt Amtsblad. Dernæst finder jeg, at Bestemmelsen i § 7 om Appelfristens Forkortelse til 4 Maanedes er for stærkt, hvad Færøerne angaar, fordi Postforbindelsen mellem Kjøbenhavn og Færøerne om Vinteren kan træde hindrende i Veien for, at en saa kort Frist kan være tilstrækkelig, og det Samme gjælder om Slutningsbestemmelsen i § 9. Jeg skal indfrænte mig til denne Bemærkning, i den Forventning, at der vil blive taget Hensyn dertil ved Sagens yderligere Behandling.

Justitsministeren (Melleman): S Anledning af denne sidste Bemærkning skal jeg kun udtale, at det hører jo til de Punkter, der ville kunne overveies under Sagens nærmere Forhandling. Det er muligt, at der kan tentes enkelte Tilfælde, hvor de almindelige for det øvrige Land gjældende

Friste kunne blive for korte for Færøerne, og det er jo heller ikke Noget, som kunde være forbundet med store Betæneligheder, at gjøre en Undtagelse for Færøernes Vedkommende. Men for Resten skal jeg blot sige, at strengt nødvendigt kan jeg ikke se, det er, idet der jo er Udgang til at faae Opreisningsbevilling, og naar det lader sig efterwise, at Postforbindelsen ikke har været saadan, at det har været muligt for en Part i den givne Frist at korrespondere med sin Sagfører, vil det jo altid blive betragtet som en fuldkommen tilstrækkelig Grund til at give Opreisningsbevilling, og der vil saaledes godt kunne blive Udgang til Appel. (H. Jensen: Det koster Penge.) Ja, men Opreisningsbevilling kan ogsaa gives gratis, naar Folk ere trængende dertil, og særlig at give den gratis under saadanne Omstændigheder vil der ikke være nogen Betænelighed ved. Det er ialtfald kun et meget lille Spørgsmaal, som Enhver vil erkjende, der forstaar sig lidt derpaa.

Det, som jeg nærmest vil udtale, er det, at jeg slet ikke skal have Noget imod, at man vil opfatte dette Lovforslags Forelæggelse, saaledes som en æret Taler yttrede, som et Spørgsmaal rettet af mig til Thinget, om man ønsker, at der for Alvor og i den Hensigt virkelig at fremme det skal tages fat paa det større Retsreformforslag. Det skulde slet ikke være mig ukjært, om der gennem Udvælgets Behandling af Sagen kunde frembringes en Udtalelse i saa Henseende, der kunde betragtes som et Udtryk for Thingets Mening om dette Spørgsmaal. Det vilde slet ikke være ukjært for mig. Uvertimod, jeg vilde mene, at selv om der ikke i denne Samling naaedes Andet i dette Spørgsmaal, saa var det dog en Ting af stor Bigtighed at faae at vide dette, om Thinget ønsker, at der skal strides til for Alvor at arbejde paa en større Reform, eller om man ikke vil det, men derimod ønsker, at man skal indtil videre søge at hjælpe sig med mindre og partielle Reforme. Men jeg vil tilføie, at de to Ting jo for Resten meget godt lade sig forene, hvis Udviklingen bliver saaledes, at det ærede Udvalg udtaler sig om dette Spørgsmaal og muligt udtaler sig i den Retning, som den sidste ærede Taler, der berørte dette Spørgsmaal, angav, og at saa dog tillige dette Lovforslag fremmes. Thi paa den ene Side er det aldeles ønskeligt, at selv om man nu vilde give sig til at arbejde paa den større Retsreform, vil det i hvert Tilfælde tage temmelig lang Tid, inden Sagen kan ventes at blive bragt til Ende. Jeg tror ikke, man kan nære nogen Tvivl om, at selv om man forudsætter